

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202873
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119202873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X. XX, XXX XX F., právne zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 200 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 07.02.2019 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200 eur a náhrady trov konania.

2. V žalobe uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Csp/136/2017 bola v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie požaduje vo výške 200 eur, z dôvodu, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, ale aj reálne vznikla. Odplata, na ktorú žalovaný nemal nárok za poskytnutie úveru predstavovala 2 013 eur, teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto sumu 200 eur považuje za primeranú na, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom). Zároveň táto výška finančného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

3. Žalobkyňa ako dôkaz označila rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/103/2018 zo dňa 15.11.2018.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, nakoľko nárok na primerané finančné zadostučinenie považoval za nedôvodný. Uviedol, že k základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobkyňa v podanej žalobe však nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Predpokladom

uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Poukázal na to, že predmetom konania sp. zn. 12Csp/136/2017 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neuvedenia všetkých náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve však voči žalobkyni nepredstavovalo žiadane porušenie jej práv, ba dokonca predstavovalo pre ňu výhodu v zmysle, že bola povinná vrátiť iba istinu bez úrokov a poplatkov. Žalobkyni žiadna ujma nevznikla, práve naopak, získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Preplatok zaplatenej istiny bol žalobkyni v zmysle rozsudku vyplatený. Pokiaľ by mal žalovaný zaplatiť žalobcovi ešte finančné zadostučinenie, došlo by k duplicitnému sankcionovaniu žalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 17.07.2019. Súd v zmysle § 180 CSP pojednával v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/103/2018 zo dňa 15.11.2018, vyjadrením strán sporu a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia tak, že uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 222,57 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 29.10.2016 do zaplatenia. Zároveň priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako spotrebiteľkou bol dňa 9. 6. 2015 dojednaný bezúčelový úver č. 60OU 10105 G, celková výška úveru 3 000 eur, celková výška mesačnej splátky 83,55 eura, pod bodom 31. bol odkaz na poznámku, že: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“ V bode 32. bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 22,09 %, v bode 33. RPMN vo výške 24,7 %, odpata 22,09 %, v bode 34. priemerná hodnota RPMN 16,33 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená v bode č. 35. vo výške 5 013 eura, počet splátok bode 36.: 60, spôsob úhrad splátok: bezhotovostným prevodom, termín konečnej splatnosti bol uvedený 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Zo splátkového kalendára vyplynulo, že žalobkyňa uhradila splátky 14.7.2015, 15.8.2015, 15.9.2015 a dňa 27.10.2015 vo výške 2 971,92 eura, preplatok mala vo výške 144,63 eura a vrátený jej bol dňa 6.11.2015, celkom tak zaplatila 3 222,57 eura. Z listu zo dňa 24.8.2016, adresovanom zo strany žalovaného žalobkyni, jej žalovaný oznamoval, že úverová zmluva k aktuálnemu dátumu 24.8.2016 je doplatená a ukončená... V sporovom konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalobkyňa so žalovaným dňa 9.6.2015 uzatvorila platne zmluvu o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru a je absolútnym obchodom. Žalovaný vystupoval voči žalobkyni ako právnická osoba, ktorá poskytuje úvery v rámci predmetu svojho podnikania v zmysle § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobkyňa ako fyzická osoba, ktorá nečerpala finančné prostriedky na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania v zmysle § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z týchto dôvodov súd daný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným posúdil ako vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v zmysle ustanovení § 1 ods. 2 uvedeného zákona je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov, ktoré musí spotrebiteľ po uplynutí dohodnutej doby vrátiť. V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalobkyni na základe zmluvy o úvere zo dňa 9. 6. 2015 spotrebiteľský úver vo výške 3 000 eur. Zmluva obsahuje údaj o počte splátok 60, výške mesačnej splátky 83,55 eura, RPMN 24,70 %, ročnú úrokovú sadzbu vo výške 22,09 %, priemernú hodnotu RPMN 16,33 % a v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom vo výške 5 013 eur. Po preskúmaní zmluvy o úvere súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením všeobecne 60. mesiacom a 15. dňom v poslednom mesiaci, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje

povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Súd akceptoval len túto námietku žalobkyne vo vzťahu k predbežnému posúdeniu, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, čo bez ďalšieho viedlo následne k dôvodnosti uplatneného nároku o zaplatenie sumy 222,57 eura (3 222,57 - 3 000).

8. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 9Co/103/2018 - 89 zo dňa 15.11.2018 potvrdil predmetný rozsudok ako vecne správny. V odôvodnení poukázal na to, že aj odvolací súd zastáva názor, že zo zmluvy o úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedený ako „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Takýto údaj je podľa názoru odvolacieho súdu nepostačujúci. Ani údaj o počte splátok 60 nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. l/, kde sa uvádza aj počet splátok. Ak by aj súd pripustil určitosť vyjadrenia konečnej splatnosti úveru, tak je potrebné dodať, že v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nemala k dispozícii údaje potrebné pre vypočítanie dátumu konečnej splatnosti úveru, t.j. dátum poskytnutia úveru, a teda v čase, keď zmluvu podpisovala, bolo pre ňu objektívne nemožné zistiť konečnú splatnosť úveru. Uvedené vyplýva aj z toho, že podľa zmluvy prvá splátka mala byť splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Zmluva o úvere pritom na rozdiel od zmluvy o pôžičke (ktorá je reálnym kontraktom), má konsenzuálnu povahu. V čase podpisu zmluvy úver len mal byť poskytnutý, v tom čase teda žalobkyňa nepoznala rozhodnú skutočnosť, determinujúcu konečnú splatnosť úveru. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Podľa názoru odvolacieho súdu absenciu niektorej z podstatných náležitostí pri podpisovaní zmluvy nie je možné dodatočne konvalidovať doplnením potrebných údajov. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru je pre spotrebiteľa dôležitým údajom, a to pri širšom výklade aj z hľadiska rozsahu jeho záväzkov, nakoľko nesplatením svojho dlhu do dátumu konečnej splatnosti úveru sa spotrebiteľ dostáva do omeškania a zo strany veriteľa nastupujú sankčné mechanizmy v podobe rôznych poplatkov, pokút či úrokov z omeškania.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,
- b) upierať práva podľa § 3.

10. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12Csp/136/2017 - 56 vyplýva, že

žalobkyňa ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 9.6.2015 úverovú zmluvu č. 4506052340, ktorou bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver 3 000 eur, ktorý mala uhradiť v 60 mesačných splátkach po 83,55 eura, spolu 5 013 eur. Zmluva neobsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čo je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12Csp/136/2017 posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov.

11. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia, ktoré konštatovalo porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§ 53 ods. 1-3, 5 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

12. Nebola dôvodná obrana žalovaného v tom zmysle, že v žalobe absentuje uvedenie akého porušenia sa mal žalovaný vo vzťahu k žalobkyni dopustiť, keďže žalobkyňa poukázala na rozsudok súdu, kde porušenie konkrétnych právnych predpisov (§ 53 ods. 1-3, 5 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch) konštatované bolo a to neuvedením termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

13. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobkyni žiadna ujma nehrozila, súd poukazuje na to, že z obsahu úverovej zmluvy vyplýva, že žalobkyňa za poskytnutý úver 3 000 eur mala žalovanému uhradiť v 60 mesačných splátkach vo výške 83,55 eura sumu 5 013 eur. Napokon žalovanému uhradila sumu 3 222,57 eura. V prípade, ak by neiniciovala konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Csp/136/2017, nedomohla by sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 222,57 eura. V zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadostučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadostučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadostučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

15. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur, ktorú žalobkyňa požadovala. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadostučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku neuvedenia všetkých náležitostí úverovej zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Spotrebiteľka sa musela svojich práv domáhať na súde, pričom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia bola úspešná. Uplatnená výška primeraného finančného zadostučinenia je porovnateľná so sumou, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v tomto prípade prijatím peňažných prostriedkov veriteľom, na ktoré nemal nárok, došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, ktorá bola nútená za účelom ochrany svojich práv podať žalobu na súde. Zároveň súd zohľadnil aj skutočnosť, že výška ročnej úrokovej sadzby predstavovala 22,09 % a žalobkyňa by tak za úver vo výške 3 000 eur mala uhradiť sumu 5 013 eur.

16. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 200 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

17. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky, súd považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

18. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom úspešná žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).